

N:o 63.

Af Herr **J. Erikson** i Stockholm: *Om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till förändrad lydelse af 3 § i Kongl. förordningen den 31 Oktober 1873 om främmande trosbekännare.*

Vid förlidet års riksdag tog jag mig friheten väcka motion om sådan förändring i 3 § af Kongl. förordningen den 31 Oktober 1873 angående främmande trosbekännare och deras religionsöfning, att den, som önskar utträda ur svenska statskyrkan, må ega frihet dertill utan att behöfva uppgifva sig vilja öfvergå till annat trossamfund. En motion i liknande syfte ingafs jemväl af en annan utaf Andra Kammarens ledamöter, Herr K. P. Arnoldson.

Dessa motioner blefvo af Lag-Utskottet afstyrkta af hufvudsakligen det skäl att, enligt Utskottets åsigt, svenska staten skulle genom en sådan lagförändring komma att uppgifva sin ställning såsom kristen stat, och den svensk-lutherska kyrkan sin ställning som statskyrka. Under den diskussion, som vid behandlingen af Utskottets utlåtande fördes inom Andra Kammaren, blef det emellertid tydligt ådagalagdt, att Utskottets farhågor i detta stycke icke voro så synnerligt väl grundade. Nämnda Kammare beslöt ock, med 122 röster mot 70, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utarbetandet af förslag till sådan ändring af ofvannämnda Kongl. förordning, att det i motionerna framställda önskningsmålet komme att uppnås.

Då jag, af ämnets vikt dertill föranlåten, nu går att å nyo besvära Riksdagen med denna fråga, är det min önskan att få henne afgjord i öfverensstämmelse med detta Andra Kammarens beslut. Jag ser detta så mycket hellre, som jag är fullt öfvertygad, att vår upplysta och frisinnade regering bättre än någon annan lär vara i stånd att fram-

komma med ett förslag, som bäst tillgodoser nutidens kraf med afseende på denna sak.

Jag anser icke nödigt att nu framhålla de många skälen för den ifrågasatta lagförändringen. Dessa hafva upprepade gånger andragits, så väl vid förlidet års riksdag som förut vid flera tillfällen. Framstående prester, jurister och andre hafva insett och betonat deras vigt. En sådan frihet, som den åsyftade, är ock med nödvändighet betingad af vår grundlag, hvilken stadgar full frihet i religionssaker för hvarje svensk man och qvinna, utan annan inskränkning än den, att individen vid utöfningen af sin religion ej störer samhällets lugn eller allmän förargelse åstadkommer. Då dessutom en persons *uppgift* att vilja öfvergå till ett visst trossamfund icke medför skyldigheten för honom att verkligen inträda i detta samfund, likasom sådana samfund icke heller äro i ringaste mån förbundna att upptaga hvarje inträdessökande och sedan qvarhålla honom, så förfaller, enligt min mening, den invändningen, att kyrkan med emottagandet af en så beskaffad uppgift i någon mån »förvissas sig att den utträdande bekänner åtminstone någon kristlig tro» — såsom 1885 års Lag-Utskott höll före; ty att en sådan uppgift icke får tagas som bekännelse af kristlig tro, det lär väl ändå vara uppenbart.

Som jag ej har ringaste skäl betvifla, att Andra Kammaren i år skall vidblifva sitt i fjor fattade beslut, och då jag derjemte har anledning antaga, att Första Kammaren ej skall tveka att biträda detta välbetänkta beslut, tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t begär utarbetande och framläggande för Riksdagen af förslag till sådan ändring af Kongl. förordningen den 31 Oktober 1873, att 3 § erhåller denna lydelse:

»Har medlem af svenska kyrkan omfattat främmande lära och vill för den skull ur kyrkan utträda, gifve sin afsigt till känna för kyrkoherden i den församling, han tillhör. Framhårdar han i sin afsigt, inställa sig, sedan minst två månader förflutit, personligen hos kyrkoherden samt anmäla sig till utträde ur kyrkan, och göra kyrkoherden derom anteckning i kyrkoboken. Ej må någon på grund af anmälan, som skett innan han fyllt aderton år, anses från svenska kyrkan skild. I främmande församling må ej heller någon före nämnda ålder upptagas;» samt

att förordningen i öfrigt underkastas den omarbetning, som kan blifva af nöden i följd af den för 3 § föreslagna ändrade lydelse.

Stockholm den 26 Januari 1886.

Jak. Erikson.

N:o 64.

Af Herr **J. P. Nilsson** i Kägglå: *Om ändrad lydelse af 11 § i Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om kommunalstyrelse på landet.*

Under föregående årens riksdagar hafva alltid förslag blifvit framställda om ändring i den kommunala rösträtten på landet.

Lag-Utskottet har under de senare åren i denna fråga visat ett tillmötesgående, som äfven af Andra Kammaren omfattats, men frågan har ännu ej vunnit sin lösning af den orsak, att Första Kammaren alltid besvarat densamma med ett bleklagdt »nej».

Emellertid anser jag denna fråga vara af så stor vikt, att den aldrig kan förfalla, förr än den på ett eller annat sätt blifvit löst; med anledning hvaraf jag härmed tager mig friheten att på grund af de motiv, jag i min vid 1882 års riksdag under N:o 55 då väckta motion anfört, å nyo föreslå, det Riksdagen för sin del ville besluta,

att § 11 i Kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet måtte få den förändrade lydelse, att röstvärdet skall beräknas efter det enhvar åsatta fyrktal; dock må ej någon utöfva rösträtt för större antal röster, än som motsvarar en tjugonedel af kommunens hela röstetal efter röstlängden, och ej i något fall för mer än 1,000 röster.